

**СПРАВА «ІСАЄВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF ISAYEVA v. UKRAINE)**

(Заява № 35523/06)

Стислий виклад рішення від 04 грудня 2018 року

Під час перебування в психоневрологічному інтернаті (далі — інтернат) заявниці було завдано тяжких тілесних ушкоджень іншою пацієнткою (далі — пацієнтка).

У 1998 та 2013 році органи прокуратури відмовляли заявниці у відкритті кримінального провадження щодо пацієнтки, оскільки вона була недієздатною внаслідок психічного розладу та не могла нести кримінальну відповідальність, а також щодо двох працівників інтернату, які виявили недбалість та залишили пацієнтів без нагляду, оскільки вони не вважалися «посадовими особами» в контексті положень Кримінального кодексу України 1960 року.

Заявниця також подала до суду цивільний позов проти інтернату, вимагаючи відшкодування шкоди у зв'язку з недбалістю працівників інтернату. Заявниці було присуджено моральну шкоду в розмірі 30 000 грн, проте відмовлено у відшкодуванні матеріальної шкоди. Згодом заявниця звернулася з іншим позовом вимагаючи відшкодування у зв'язку з втратою працездатності та витрат на лікарські засоби. Позов було задоволено, заявниці присуджено 44 130 грн. та щомісячні виплати. Загалом тривалість цивільних проваджень становила п'ятнадцять років.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) на непритягнення до відповідальності винних у нещасному випадку осіб, а також за пунктом 1 статті 6 Конвенції на необґрунтовану тривалість провадження щодо відшкодування шкоди.

Розглянувши скаргу заявниці за статтею 6 Конвенції Європейський суд зазначив, що з огляду на те, що частина скарги заявниці щодо тривалості провадження на національному рівні повинна розглядатись за пунктом 1 статті 6 Конвенції, питання стверджуваного невстановлення та непритягнення до відповідальності осіб, винних у нещасному випадку, має розглядатись за статтею 3 Конвенції.

Розглянувши всі наявні докази, Європейський суд зазначив, що суди встановили факти, пов'язані із заподіянням тяжких тілесних ушкоджень заявниці, та присудили їй відшкодування, розмір якого нею не оскаржувався. Європейський суд дійшов висновку, що цивільне провадження досягло бажаного результату та встановив, що не було порушено процесуальний аспект статті 3 Конвенції.

Щодо порушення пункту 1 статті 6 Конвенції Уряд України (далі — Уряд) повідомив Європейський суд про односторонню декларацію з метою врегулювання цього питання. Уряд визнав порушення прав заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо необґрунтованої тривалості цивільного провадження та зобов'язався сплатити заявниці відшкодування, виплата якого становитиме остаточне вирішення справи. Заявниця не погодилась з умовами односторонньої декларації.

Європейський суд нагадав, що за певних обставин він може вилучити заяви відповідно до підпункту «с» пункту 1 статті 37 Конвенції на підставі односторонньої декларації Уряду держави-відповідача, навіть якщо заявник бажає продовження розгляду його справи.

З огляду на характер визнань, що містяться в декларації Уряду, а також запропоновану суму відшкодування, яка є співмірною із сумами, що присуджуються у подібних випадках, Європейський суд дійшов висновку, що подальший розгляд цієї частини заяви є не виправданим.

Враховуючи викладене, Європейський суд визнав за доцільне вилучити цю частину заяви з реєстру справ.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО,

1. *Оголошує* одногосно прийнятною скаргу заявниці за статтею 3 Конвенції;
2. *Постановляє* чотирма голосами проти трьох, що не було порушено процесуальний аспект статті 3 Конвенції;
3. *Вирішує* одногосно вилучити заяву зі свого реєстру справ у частині щодо скарги за статтею 6 Конвенції на надмірну тривалість провадження.»